aga maa-alune käik muutus järjest hämaramaks. Sinna ei ulatunud kassi silmade valgustus, nad kobasid nüüd käsikaudu edasi. Nukud ei kuulnud enam Murri nurrulöömist. Ümbruses valitses pilkane pimedus.

Lahke hiirepere.

Malle ja Peedu olid rännanud juba palju, kuni viimaks hiirepesa juurde jõudsid. Peedu piilus prao vahelt koopasse ja nägi, kuis hiireema parajasti lapsi magama kussutas. Vanahiir lakkus ja tiris käppade vahel vorstinahka. Peedu koputas tasa. Hiired ehmusid. Väikesed hakkasid niuksuma. Vanahiir aga tuli võõraid vaatama.

„Palume lahket hiireisa meile öömaja anda, oleme edasirändamiseks liiga väsinud!“ palusid nukud.

„Tulge sisse, pisukesed, tulge sisse,“ kutsus hiir lahkelt.

„Heldeke, millised pisukesed loomakesed,“ imestus hiireema ja vibutas kergelt sabaga.

„Ema, ema,“ hüüdsid pisikesed särasilmad pesast. Hiireema ruttas lapsi rahustama ja lakkus

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 14